

Min kropp är mitt hem

Kroppen är en märklig institution. Man har inte valt den och den är inte utbytbar. I den befinner man sig ofta mot sin vilja. Man kan förstås modifiera den efter kulturens eller sina egna önskemål, genom träning, diet och tekniska hjälpmedel. Men för det mesta gör den precis som den vill. Den reproducerar sig, eller vägrar att göra det. Den går sönder och läker snett. Den blir allergisk mot något man älskar, som kattungar, skira årstider och solvarma jordgubbar. Man kan bli dess fånge. Man hör ohjälpligt ihop med en stor näsa, med skolios, med acne, överbett, synfel, MS och psoriasis. Det sitter fast, är en del av en och det är orättvist. Nästan alla andra är perfekta. Man lär sig att leva med det, eller totalvägrar. Om man vägrar får man vara beredd att ägna hela sitt liv och sin förmögenhet åt detta, och antagligen misslyckas. Man kan låta någon skära i sig. Man kan stoppa i sig gifter som finns i naturen och gifter som kommer från laboratorier. Man kan åderlåta sig, konvertera, dväljas, misströsta, kräkas, lida, framhärda och lyckas. Man kan bli perfekt, men det är inte förrän efteråt man vet om det är värt det.

Jag ser på mig själv. 43 år. Av kvinnligt kön. Gula tänder. Tilltagande rynkor. Små bröst. Celluliter. Spikrakt råttfärgat hår. Iögonfallande näsa. Tjocka vader. Fräknar. Eksem. Och en aggressiv form av herpes. Vilka åtgärder har jag genom åren utsatt min kropp för, för att tvinga den till lydnad? Jag har låtit skära, borra och sy i mig. Jag har periodvis ätit starka kemikalier och smort in mig i obskyra salvor med riskfyllda biverkningar. Jag har laborerat med mina hormoner. Jag har låtit integrera koppar, plast och kvicksilver i olika kroppsöppningar. Jag har utsatt mig för farlig strålning och onaturligt kontrollerat näringsintag.

Idag mår jag bra. Jag har lärt mig att acceptera min kropp. Jag har haft tur med läkemedlen. De har fungerat. Jag håller min kroniska virussjukdom i schack. Jag har alla sinnen i behåll. Jag kan gå, tänka och känna. Andra har en motsträvigare kropp än min, en kropp som vägrar att ta reson, som i förtid bryter ner sig själv och sin innehavare. Lidandet drabbar oss godtyckligt. Livet är orättvist. Det ger oss bara ett val, att kämpa emot eller acceptera. Vad man än väljer kan det bli ödesdigert, och ingen kan hjälpa en att välja. Man är ensam i sin kropp. Bara man själv vet hur mycket lidande man kan uthärda. Bara man själv avgör vad det får kosta att kanske må lite bättre. Var rädd om dig!

© Tina Messing

Även publicerad i Psoriasistidningen